

Velecenjeni g. Doropoljski!

Danes Vam pišem prvo pismce. Učim se rada, pa najrajša čitam Vaš kotichek v »Zvončku«. V šolo hodim v I. razred, II. oddelek. Stara sem 9 let. Že dolgo sem bila namenjena Vam pisati par vrstic. Sedaj so se mi izpolnile želje. Imam še tudi eno sestro Miciko. Ta je stara 11 let. Imam še tudi enega bratca, po imenu Franca. Ta je star 7 mesecev,

Presrčno Vas pozdravlja Vaša prijateljica

Tončka Mirnikova,
učenka v Pirešci.

Odgovor:

Ljuba Tončka!

Izpolnile so se Ti želje. — res, lepo si to povedala! Moje želje pa se bodo izpolnile, ako mi še večkrat pišeš. Tako bo ustrezno na obe strani.

*

Velecenjeni g. Doropoljski!

Usojam se Vam poslati za »Zvonček« kratko vsebino spisa o noči in jutru. Ako se Vam zdi primerno, blagovolite sprejeti in ponatisniti v svojem koticčku.

Vdana

Lija pl. Metz, Maribor.

Jutro.

Nebeška zora je poljubila zemski svod ter zbudila zaspano prirodo. Kako krasno je jutro, ko se sonce razlije kakor prečisto zlato in oživlja blesk bliščečih rosnih biserov! Kako krasan je gozd v svoji jutranji obleki, ki moli svoje vrhove proti nebu in s svojim šušenjem dviga proti nebesom jutranjo molitev. A od gozda je še krasnejša livada, odeta v krasno preprogo cvetice, na katerih se blišče rosne kapljice, podobne biserom. In v tej krasoti se zbudijo pisani metuljčki in frfotajo od cvetice do cvetice, ki jih s svojimi poljubi mislijo zbuditi. Poglejte v gozd! Kaj vidite? Vile se umi-

vajo v srebrnočistem potočku in se krase s cveticami.

Kraljica noči se poslovila je, kraljica dneva nastopila je. Priroda zbujena kraljico časti, povija ji vence, vse, vse njo slavi!

Noč.

Poglejmo na nebo! Kaj vidimo? Mirno, tiho se potaplja v morje čarobni odsvit zahajajočega solnca. Mir je; nočna sapa pihlja ter oznanja zemljanom počitek. Ptice so odpele svojo večerno pesem in pohitele v svoja gnezda, da zatisnejo drobna očesca. Cvetice pripogibajo svoje glavice in sanjajo o zlatih gradovih. Na nebu se iskri milijon zvezdic v blede trepetajoči svetlobi; zdajpada padaj padaj ena izmed njih kot jasen utrinek višav v temne globine veselstva... Večer, temoten, skrivnosten večer... Vse spi. Samo nekdo še ne, in to so gozdna drevesa, podobna nočnim pošastim, ki pričakujejo kraljico noč! In prišla je, odeta v črno haljo, ožarjena z zlatimi zvezdicami in zlatim vencem na glavi. Sredi gozda se zablesti kristalni grad; iz kristalnega gradu se sliši krasno petje: slavospevi nočnih vil kraljici svoji. Ko zagledajo kraljico, ji podarijo venec zvestobe. Gozdna drevesa stoje kakor očarana od prevelike krasote in s svojim lahkim šušenjem zapisujejo bajke.

Odgovor:

Ljuba Lija!

Ustrezam Tvoji želji s tem, da pričujem v svojem koticčku Tvoj opis jutra in noči. Pošlji mi še kaj!

*

Velecenjeni g. Doropoljski!

Ker Vam od Sv. Urbana pri Ptjuju na Štajerskem še gotovo nihče ni pisal, sem se namenil, da Vam pišem jaz. Tudi jaz Vam pišem prvič. Star sem 13 let. Zahajam v 4. razred, II. oddelek, naše štiri-razrednice. Sedaj pa je nastalo na griču

Sv. Urbanu novo gibanje. Začeli so kopati studenec, privažati opeko, cement, pesek in razne drogove, deske in bruna za stavbo nove šole. Imam 19letnega brata in 16letno sestro. Ako dovolite, Vam pošljem vkratkem za Vaš kotichek nekaj kratkočasnic. Z velespoštovanjem

Janez Benko.

Odgovor:

Ljuba Pepika!

Čim več dopisnikov imam, tem ljubše mi je. Pa tudi kotichekje gotovo bolj veseli, ako je več izpremembe. Zato sem vesel, da si tudi Ti vstopila v naš krog. Upam, da ostaneš vedno med nami.

Odgovor:

Ljubi Janez!

Hvaležni Ti bomo vsi, ako nam pošlješ omenjene kratkočasnice. Vesela prigradbica vsakemu dobro de.

Velecenjeni g. Doropoljski!

Ker vem, da radi sprejemate otroška pisemca, se Vam tudi jaz drznem pisati par vrstic.

V šolo hodim rad. Najrajši se učim prirodopisja, prirodoslovja, zemljepisja, zgodovine in risanja. Poučuje me moj brat Hinko. Rad berem »Zvonček«. Dobivam ga v tukajšnji šolski knjižnici. Najljubša mi je zgodovina slovenskega naroda. Moj papa je nadučitelj. Tukaj vlada huda zima. Ptičice letajo premrznjene okolo hiš. Jaz jih krmim, ker se mi smilijo. S tem zaključujem svoje pisemce.

Prav presrčno Vas pozdravlja vdani

Joško Paternost,
učenec IV. razreda II. odd. v Senožečah.

Odgovor:

Ljubi Joško!

Lepo je od Tebe, da se Ti smilijo uboge ptičice, ki morajo pozimi zmrzovati. Ker se sedaj zopet bližajo mrzli časi, stavljam Tebe vsej slovenski mladini za zgled, trdno uverjen, da bodo vsi moji ljubi prijatelji krmili uboge lačne ptičke, ki jim bodo dobroto vračale spomladi z milim in sladkim petjem.

Čestiti g. Doropoljski!

Tudi jaz sem se Vam namenila pisati. Stara sem 13 let, hodim v 3. razred, II. oddelek, ljudske šole v Vuzenici. Imam še tri sestre in enega bratca. V šolo hodim jako rada. V šoli imam tudi mnogo prijateljic, najrajša pa imam Marico Koželjevo. V prvem razredu poučuje gospod nadučitelj Simon Viher, v drugem razr. gospodična Ivanka Vidmarjeva, v tretjem razredu pa g. učitelj Jožef Golob, ki ga imamo vsi jako radi. Jako rada pa čitam »Zvonček«, posebno pa Vaš kotichek, ki ga mi posojuje Marica Koželjeva.

Prosi Vas za odgovor Vaša

Pepika Kolmanova v Vuzenici.

Velespoštovani g. Doropoljski!

Mnogo knjig sem že prečitala, pa nobena mi tako ne ugaja, kakor ravno Vaš »Zvonček«. V šoli me najbolj veseli poleg milega materinega jezika nemščina in zemljepisje, pa tudi drugo se rada učim. V šolo hodim v III. razred, II. odd. Ob 9. se začne pouk. Ko poldne zvonijo, gremo ven, da malo svežega zraka dobimo in si nekaj prigrizka privoščimo. Ob 1. se začne spet pouk. Ko pa je 3., gremo domov. Doma čitam Vaš meni tako ljubi »Zvonček«.

Kadar je mrzlo, grem malo na peč. Sedaj bi Vas prosila, da bi pogledali to mojo pesemco, ki sem jo doma zvečer zložila in bi Vas obenem prosila, da bi dobile to pismo kak prostorček v Vašem koticčku. Sedaj Vas z odličnim spoštovanjem pozdravlja Vam vdana

Trezika Jeričeva,
učenka III. razr., II. odd. v Žetalah na Štajerskem.

Pozdrav zimi.

Zima je pri nas,
potihnil je log;
čebelice mraz
potisnil je v kot.
Le pridi do nas,
saj skrajni je čas.
Veselimo se te,
in sanke nove
že željno čakajo namé,
da z menoj po snegu zdrče.
Eno pesem, eno igro,
malo plesa naredé;
ljudje se tako vesele,
čeprav zunaj snežec gre.
Naj potem le tvoja pesem
zunaj se glasi,
gospa zima, pridi kmalu,
dobro došla si!

Odgovor:

Ljuba Terezika!

Upam, da si popolnoma zadovoljna, ko čitaš v mojem koticčku svoje pismo in svojo pesemco. Da bi se Ti le vse želje tako hitro izpolnile!